

ПРЕСЛАВСКА ДУМА

Вестникъ за култура и стопанство
Издание на Преславската градска община
Годишенъ абонаментъ 30 лева. Излиза всѣко 1 и 15 число. Брой 1 левъ.

Историческитѣ мѣста край
Преславъ ни напомнятъ за дѣ-
ла, които нѣматъ равни на
себе си въ българската исто-
рия и безъ които до днесъ не
би имало нито български на-
родъ, нито славянство!

ИЗЪ НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

Речъта на преславския народенъ представителъ г-нъ Димитъръ Марковъ по законопроекта за закупуване отъ Б. З. К. Б-ка вина отъ производителитѣ. Коя е причината да се претовари пазарътъ на вина? Изобилната тазгодишна реколта не може да бжде единствена причина за това. Държавата трѣбва сериозно да замисли ограничаване засажданията съ лозя.

Направеното измѣнение въ чл. 1 на законопроекта — Б. З. К. Б-ка
ще закупи 50 милиона литри

(споредъ стенографскитѣ дневници)

(Отъ трибуната) г. г. народни представители! Внесениятъ

законопроектъ за по-добрене ценитѣ на вина отъ реколта 1938 г. е наистина първиятъ сериозенъ опитъ на държавата да се намѣси въ подпомагането на тази частъ отъ българския народъ, която се занимава съ отглеждането на лозя. Вѣрно е, че законопроектътъ има строго ограничени задачи: да освободи пазаря отъ известни количества вина, които сж произведени презъ 1938 г., безъ да засѣга и изостаналитѣ вина отъ минали реколти. При тази ограничена задача, която си поставя законопроектътъ за разрешение и при общото желание по-скоро да свършимъ дебатитѣ, азъ съмъ принуденъ да напраая само нѣколко констатации, безъ да се отдѣлямъ отъ мотивитѣ и отъ самия законопроектъ.

Азъ не мога да се съглася, че единствената причина, за да бжде претоваренъ пазарътъ съ вина, е само тазгодишната изобилна

реколта. Засаждането на лозя въ България е вървѣло стремглаво, да не кажа съ едно грамадно увеличение, безъ досега нѣкой компетентенъ-било Министерството на земедѣлието, било нѣкой другъ—да вземе съответнитѣ мѣрки, за да се спре това прѣкомѣрно увеличение на засажданата площъ съ лозя. Много цифри нѣма да ви дамъ, г. г. народни представители. Презъ 1919 г. въ България е имало всичко кржгло 431,000 декари, засѣти съ лозя; въ 1933 г. тѣ сж станали 945,000 декари, отъ които само 107,000 декари десертни лозя: на края на 1938 г. засаденитѣ площи съ лозя сж вече 1,148,000 декари кржгло, отъ които 254,000 декари десертни лозя. Безспорно, че това главоломно, бихъ казалъ, увеличение на засѣтитѣ площи е една отъ много важнитѣ причини, поради които тази година нашиятъ пазаръ се е задрѣстилъ отъ производство на вина. Естествено, въ този духъ така, както е изложено въ мотивитѣ, така, както е сложе-

но въ самия животъ, азъ смѣтамъ, че време е вече, бихъ казалъ крайно време е, държавата да вземе едни по-сериозни мѣрки за организирането на пазаря, на производството и на пласимента.

Ако ние не изградимъ една стройна система за пласиментъ на излишнитѣ количества, на всичкитѣ количества, ще кажа азъ; ако ние не отидемъ по пжтя на ограничение на засажданията, ние ще достигнемъ по-печални резултати, защото, нека не забравяме, г. г. народни представители, че докато въ 1933 г. е имало 107,000 декари десертни лозя, въ 1938 г. тѣ сж били кржгло 254,000 декари. При това, нека не се изпуща изпредвидъ, че грамадната частъ отъ тѣзи десертни лозя сж засѣти не отъ сръдна и последна ржка земедѣлци, които търсятъ що—годе препитание тамъ, а сж засѣти въ голѣмото си множество отъ хора, които нѣматъ прѣко занятие земедѣлие, защото тамъ нѣма формалности, тамъ нѣма акцизи и декларации, тамъ и ценитѣ сж други и тѣ сж отишли по пжтя на по-рентабилното влагане на своитѣ капитали въ едно земедѣлско производство. И азъ смѣтамъ, че крайно време е да се взематъ сериозни мѣрки за ограничение насажданията именно на такива лозя, защото ще дойдемъ до едно положение, когато никаква държавна намѣса нѣма да може що-годе да облекчи тежкото положение, въ кое-

то ще изпадатъ тѣзи, които иматъ за прѣко занятие обработването на земята, респективно лозарството.

За да не бжда голословенъ, г. г. народни представители, защото преди мене се каза, какви сж ценитѣ на гроздята, колкото се отнася до десертното грозде и че именно то може да бжде обектъ за работа на капитали, които нѣматъ нищо общо съ българското земедѣлие, азъ ще си позволя да процитирамъ едни официални известия за ценитѣ на десертното грозде. Грозде отъ сорта на „Афузъ-али“ на 1927 г., която е една отъ началнитѣ години на нашия износъ—се е продавало по 15 лв. килограма, а гроздето „Дамята“—10 лв. Ще мина веднага къмъ 1933 г., за да не ви обременявамъ съ много цифри. Гроздето „Афузъ-али“ се е продавало по сръдна цена 8 лв. килограма, а гроздето „Дамята“ по 5 лв. Ще стигна до 1936 г., когато „Афузъ-али“ се е продалъ пакъ по 8 лв. килограма, а „Дамята“ по 3-50 лв. килограма, за да дойда до тази година, когато „Афузъ-али“ се е продавалъ сръдно по 4-50, максимумъ 5 лв. килограма, а „Дамята“ по 3 лв. килограма. Казвамъ ви тия цифри, за да си направите и вие заключение, за да видите какво е съотношението между дохода отъ декарь съ десертно грозде и отъ декарь съ винени сортове, и че ако продължаваме да стоимъ при това безсистемно засаждане на лозя, количеството на произвежданото грозде ще се увеличава, поради увеличаването на засѣтата съ лозя площъ. А тия нови ко-

личества, които ще се явятъ на пазаря, нѣма да има държава, която да ги поеме.

Азъ ще спра вниманието на г. министра на земедѣлието върху една сжщо така официална статистика, въ която се казва, че на 1939 г. ние ще имаме кржгло на плодъ 218,500 декара десертни лозя. Споредъ приблизителнитѣ изчисления на сръдния добивъ, който имаме и за начина, по който се стопанисватъ изобщо нашитѣ лозя, ще имаме 127,500,000 десертно грозде.

Г. г. народни представители! Проблемътъ не е така лесенъ и така повърхностенъ, както би изглеждалъ на пръвъ погледъ. Европа консумира всичко 150,000,000 кгр. грозде. Тази година ние сме изнесли 57,000,000 кгр. кржгло. Колкото и да увеличаваме нашия износъ, повече отъ 60-70 милиона килограма не можемъ да изнесемъ при най-благоприятния случай, а това ще рече, че можемъ да изнесемъ най-много половината отъ онова, което консумира Европа, а именно 75 милиона килограма, или 20 милиона килограма повече отъ това, което сме изнесли тази година.

Г. г. народни представители! Искамъ да спра вашето внимание, и специално вниманието на г. министра на земедѣлието върху тия цифри, които ви цитирахъ—тѣ сж цифри на официалната статистика—защото това е едно положение, което иде. Трѣбва да разберемъ всички, че не е само благоприятното време, което ще влияе да бжде претова-

(следва на 2 стр.)

ИЗЪ НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

(Следва от първа страница)

ренъ нашия пазаръ, а че има и друга причина, покрай тѣзи, които се казаха отъ тази трибуна и която азъ посочихъ. Ето защо, казвамъ, че само по пѣтя на ограничаване засажданията и особено на тия засаждания, които се правятъ съ чисто спекулативна целъ, само по пѣтя на системното организиране на пласимента ще стигнемъ до едно добро положение.

Н. СТАМБОЛИЕВЪ: Ще трѣбва и едно правилно разпредѣление на контингентитѣ за разнитѣ райони въ България, защото севроизточна България напирмѣръ е изолирана при опредѣляне на контингентитѣ. Варна, Преславъ и други сж поставени при изключителни условия. Тамъ зрѣенето на гроздето закѣснява и то се явява на пазаря, когато вече последниятъ е задрѣстенъ. Отъ тамъ идатъ и нискитѣ цени.

Д. МАРКОВЪ. Г. г. на-

родни представители! Обичай е нѣкой пѣтъ у насъ, въпроси, при които не сж прѣко засегнати нашитѣ избиратели, да ги чувствувате като тежестъ и колкото навременни сведения да се даватъ, колкото и тия сведения да сж пълни съ тревога и да сж основателни, да се посрѣщатъ малко пренебрежително. Но азъ нѣма да се разпростирамъ върху въпроситѣ, които г. Стамболиевъ подхвърли, защото азъ ви казвамъ: нужно е да отидемъ по пѣтя на ограничени засажданията съ лозя и по пѣтя на организиране пласимента, и изобщо да се възприеме цѣла една система. Затова сега само съ тия общи думи ще се огранича, още повече, че и въ началото на речта си ви дадохъ обещание, че нѣма да се отдалеча отъ рамкитѣ на закона. Като разрешимъ тия две задачи, ние ще

дойдемъ до едно стабилизиране изобщо на българското лозарство.

Конкретно по чл. 1 отъ законопроекта бихъ помолилъ г. министра на земедѣлието, следъ като изслуша всичкитѣ препорѣжки, които се направиха тукъ, да се съгласи — законопроектътъ да отиде въ комисията, за да може този законопроектъ, когато нарекоха първа решителна крачка, предвестникъ на земедѣлската пролѣтъ, да стане по-свършенъ и да отговори действително на тази нужда.

И азъ бихъ помолилъ, както и преждеговорившия, да се даде възможностъ на Мин. съветъ, въ зависимостъ отъ пазаря и отъ всички други условия, които биха настѣпили презъ течение на годината, да увеличи количеството отъ 30 милиона, на 50 милиона, което Българската земедѣлска банка ще закупи. Осенъ това, азъ бихъ молилъ

г. министра на земедѣлието да се съгласи, когато ние облекчаваме пазаря отъ тия малощенни вина, да се даде право на Земедѣлската банка да закупи и изостанали малощенни вина отъ реколтата 1937 г.

По чл. 2 изказвамъ следното пожелание: когато основната целъ на този законопроектъ е да подпомогне лозаро-производителя, да го облекчи, мене ми се струва, че разпорѣжданията на чл. 2 сж несъвмѣстими съ тая основна целъ, защото се казва, че печалбата, която ще се реализира, ще се внесе на приходъ на държавното съкровище. Или трѣбва да дадемъ пълната цена, която въроятъ, по предварителни пресмѣтания, ще се добие отъ изваряването виното на спиртъ, като се приспаднатъ, разбира се, амортизационнитѣ разноси и всички други разноси, или, ако това не е възможно, следъ като се прихванатъ

всичкитѣ акцизи и други бери, които държавата трѣбва да вземе, остатъкътъ да отиде пакъ въ полза на лозаритѣ. Както се изказва преждеговорившиятъ, ние имаме да вършимъ една постоянна работа по отнѣшение на нашето лозарство. Утре ще се постави въпросъ, отъ кѣде да вземемъ срѣдства. Защо тогава така печалба, която би се реализирала — може би може да изчисли сега ко-ко и това е прѣчка, да се постави това постановление въ закона — да отиде въ специаленъ фондъ за подпомагане на лозарството, или за провеждане на мѣроприятия въ връзка съ лозарството, винарството нѣма значение какъ ще наречемъ този фондъ.

Азъ бихъ помолилъ г. министра на земедѣлието да ни съобщи тукъ, въ народното събрание, споредъ проучванията, които е правило почитаемото

(следва на 3 страница)

Тамъ, кждето се твори днесъ свѣтовната политика

ЛОНДОНЪ — РИМЪ — ПАРИЖЪ

Лондонъ — Даунингъ-стритъ

Даунингъ-стритъ — 10 е служебната квартира на английския министъръ-председателъ, най-могщиятъ човѣкъ на земята. И ако вие попитате нѣкой чужденецъ, който не е билъ въ Лондонъ, какъ си представлява тая улица и тая къща, то естествено той ще си въобрази нѣкой голѣмъ и хубавъ булевардъ, въ който да изпѣква по своя великолепенъ видъ зданието, което има № 10. И ако тоя чужденецъ попадне въ Лондонъ и се помъжчи да потърси Даунингъ-стритъ, това много мжно ще му се отдаде. Той ще премине по Уайтъ-Холлъ, кждето сж по-голѣма частъ отъ английскитѣ министерства и ще потърси искания номеръ. Въ края на краищата, обаче, само любезниятъ „Бобби“ (така наричатъ английскитѣ полицаи) или нѣкой случаенъ минувачъ ще му посочи една тѣсна пресѣчка, съ дължина около 200 метра. Въ края на тази пресѣчка се намиратъ две тухлени сгради, съ почернѣли отъ времето и пушека стени, това сж № № 10 и 11.

Въ № 10 живѣе и работи министъръ-председателътъ, а въ № 11 държавниятъ секретаръ на финанситѣ. На жгъла, тамъ кждето една широка каменна стълба се спуска къмъ парка Сенъ Джемсъ, е разположена една едноетажна сграда съ плоскъ покривъ и видъ на фабриченъ складъ, кждето се помѣщава парламентарното бюро на управляващата партия. Съ тази

сграда се завършва улицата Даунингъ-стритъ. Срещу № 10 се намиратъ редица обикновени постройкы, въ които се помѣщава министерството на външнитѣ работи.

Ето какъ изглежда Даунингъ-стритъ. Отъ тука се управлява $\frac{1}{4}$ отъ земното кълбо. Наистина надъ него върховна властъ има Английския Кралъ, парламента, който заседава въ Вестминстерския замъкъ сжщо има върховна властъ — това може да се научи отъ всѣкой учебникъ по държавно право. Английскитѣ колонии сж равноправни членове на тая огромна империя (така поне гласи Вестминстерския уставъ), но управлява въ действителностъ министъръ-председателътъ, макаръ английската конституция да не познава такъвъ постъ — това е единъ отъ курьозитѣ на английския политически животъ.

И така, този човѣкъ живѣе и работи въ Даунингъ-стритъ и управлява огромната английска империя. Сегашниятъ обитател на № 10 на Даунингъ-стритъ доказва достатъчно ясно, че управлява не парламентътъ, а правителството, чийто образъ зависи отъ волята на министъръ-председателя.

Въ обикновено време Даунингъ-стритъ е много тиха улица, съ изключение на чиновницитѣ и отдѣлнитѣ посетители на външното министерство, рѣдко лондончанинъ ще намине въ тая тиха улица. Затова пъкъ почти всѣкога тамъ ще на-

мѣрите малки групички, нѣкои отъ които, разочаровани отъ дългото очакване, сърдито поклащатъ глава на стоящия при входа „Бобби“, а вечеръ тая улица заспива въ своето безлюдие, подъ меката свѣтлина на уличнитѣ лампи.

Но има дни, когато обикновениятъ спокоенъ видъ на Даунингъ-стритъ се промѣня. Такива дни тѣ преживѣ презъ септемврий, миналата година. Въ тоя месецъ политическитѣ и дипломатическите отношения на Европа се намираха въ състояние на най-голѣмо напрежение и напливътъ на лондончани въ Даунингъ-стритъ бѣше толкова голѣмъ, че полицията бѣше принудена да запази входа на улицата, и на голѣмия дворъ на Министерството на външнитѣ работи постоянно да дежури полицейска група, готова при първия знакъ да излѣзе на помощъ за запазване на реда. Само малки групички фото-журналисти бѣха допуснати, които фотографираха въскрой единъ посетителъ на № 10.

По време на посещението на французкитѣ министри въ Лондонъ, представителитѣ на печата трѣбваше до късно да дежурятъ въ Даунингъ-стритъ, безъ нѣкой да се съти да имъ даде подслонъ. Тогава, може би, нѣкой журналистъ, за да запълни времето си, се заинтересувалъ и проследилъ произхода на името на тая улица. Въ резултатъ се указало, че това име носи началото си отъ срѣда-

та на XVII вѣкъ. Въ тая улица е живѣлъ нѣкой си съръ Джоржъ Даунингъ. Прекаралъ много бурно своя животъ, тоя „съръ“ се ползувалъ съ име на не много порядъченъ човѣкъ, така че, дълго следъ неговата смъртъ, неговото име станало нарицателно на съмнителна почтеностъ. Отъ тукъ носи името си и улицата, къмъ която презъ септемврий бѣха обѣрнати очитѣ на цѣлия свѣтъ.

За това не много славно име, разбира се, сега не се говори и Даунингъ-стритъ се явява като въплотение на едно щастливо настояще и още по-щастливо бъдеще за свѣта, ако тамъ и за напредъ живѣятъ хора, като сегашния ѣ обитателъ.

Римъ — палацо Венеция

Случаенъ минувачъ може да премине презъ катедралата св. Петъръ, безъ тя да му направи нѣкакво особено впечатление, историкътъ може равнодушно да погледне великолепитѣ мраморни статуи на Форумъ Мусолини, но предъ палацо Венеция сърдцата и на двамата ще забиятъ по-силно.

При вида на величественото палацо у всѣкой посетителъ несъзнателно се събужда чувство на красота и сила, той неволно ще се зарадва на свѣтлото настояще и победоносното шествие на още по-свѣтло бъдеще. Тамъ, кждето при корсо Унберто I се свършва дѣловия Римъ, и отъ Капитола започва Виа делъ Имперо, украсена съ статуи на

миналото, на фона на Коза-лизея се извисява величественое здание — Палацо Венеция.

Входътъ къмъ това здание е отъ къмъ площада. Плизея вратата стои само единъ гренадеръ, замѣняванъ нѣкога съ малкитѣ „балиго-ла“. Непосрѣдствено предъ входа изпѣква историческия балконъ, който по всѣкой знае отъ многото тогرافیи по вестницитѣ кино-хроникитѣ. Отъ тоя балконъ Дучето произнася своитѣ най-важни речи. Вие такива дни още отъ сутринта надъ Палацо Венеция издига старото фашистко знаме и площада изпълненъ съ гжста тѣлпа, а вечеръ, когато припадне здрачъ, стълбитѣ на Палацо запалватъ стотици факелитѣ, чиито отражения въ стѣклата на този исторически дворецъ чертаятъ най-фантастични образи.

Макаръ че почти въ всяка страна има по единъ площадъ, който да е свързанъ съ политическата история, италианцитѣ гордѣятъ съ това, че продължение на 3000 години този площадъ е свързанъ не само съ историята на италианския народъ, а и съ историята на свѣта. По такъвъ начинъ за всички италианецъ тоя дворецъ се явява източникъ на национална сила и чувство, отъ които даже чужденецъ е трудно да се освободи. За Палацо Венеция писано до сега много. Тава да разкажемъ за онда мистично влияние на не-

ИЗЪ НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

Следва отъ 2 страница

истерство — съгласенъ съмъ, че въ този моментъ юже да не сж пълни проучванията, да е потрѣбно да се продължатъ проучванията, — кои сж тия райони, които сж засегнати отъ бедствието и ще бждатъ засегнати отъ този законъ.

Съ тия пожелания азъ ще гласувамъ на първото четене законопроекта и ще моля да се съгласите, да бжде изпратенъ въ комисиията, за да се направи тамъ по-съвършенъ, та да бжде действително утре наша гордостъ (Ржкоплѣскания)

БЕЛ. РЕД. При второто четене на законопроекта, по предложение на г-нъ Марковъ, Народното събрание прие да се закупятъ 50 милиона литривино, вмѣсто 30 милиона, както бѣше редактиранъ първоначално законопроекта и това закупувана да стане не само отъ реколтата 1938 година, но и отъ реколтата 1937 година.

РАДИО съ човѣшки гласъ

ТОВА Е МЕНДЕ

РАДИО ЗА ВСѢКА КЪЩА

„ПАТЛЕЙНА“ А. Д.
Шуменъ Тел. 195

Д-ръ М. Леви

Зимата и детето

Зимата, съ промѣнчивата температура на времето, което природата създава и което ние се стараемъ да промѣнимъ, носи голѣма опасностъ отъ заболявания. Студеното време представлява условие, за да вирѣе така наречениятъ простуденъ микробъ, който търси мѣста на помалко съпротивления, за да попадне у човѣка. Докато у възрастнитѣ заразата бързо напуца тѣлото, когато то е въ условие на топълъ и чистъ въздухъ, то у кърмачето почти винаги дава усложнение, поради особеното анатомическо устройство.

Въ това отношение изстудяването на повърхността на кожата нѣма такова значение, колкото презатоплянето. Отъ тукъ изхожда парадокса, че презъ зимата простиватъ презатоплени деца. Инфлуенцата, като типична безобривна заразна болестъ, на студеното време намира условие за раз-

витие у кърмачетата, които сж отгледани при условие на презатопляне.

Липсата на ресничестъ епителій по фарингиалната стена, както и много нѣжнитѣ бронхии, допускатъ пълпене на обикновената хрема по цѣлия дихателенъ пътъ, за да предизвика бронхити, пнеумонии и др.

Обричните заразни болести по сжщия начинъ предизвикватъ бързо усложнение. За да предпазимъ децата и кърмачетата отъ усложнение и заболяване, преди всичко трѣбва да обърнемъ внимание на запасяване на организма имъ съ добавъчни хранителни вещества, наречени витамини. Витаминъ С., който се намира въ лимонитѣ, мандаринитѣ и портокалитѣ и витаминъ Д., който се намира въ рибеното масло, трѣбва да бждатъ широко застъпени.

Затоплената стая съ леко откренатия прозорецъ трѣбва да бжде обстанов-

ката за отглеждане на кърмачето.

Гръшка, равняваща се на престѣпление е, да се посещаватъ болни съ деца или кърмачета, сжщо така боледуващитѣ родители трѣбва да бждатъ изолирани въ отдѣлни стаи, или съ маски, направени отъ парче платъ.

Кърмачето и детето трѣбва да се извеждатъ редовно навънъ, защото зимата съ разпрѣснати слънчеви лъчи, действува значително по-благоотворно, отколкото затопления и задушенъ въздухъ въ стаята.

Кърмачето наистина се влияе отъ околната температура и затова то трѣбва да бжде облѣчено съ топли дрехи, които позволяватъ перспирацията. Такива сж памучнитѣ дрехи и пелени, а сжщо така и вълнени съ широка плетка дрехи.

Каляването на децата отъ малки увеличава съпротивляемостта на организма, спрямо простуднитѣ заболявания.

зитѣ стени върху прекаратѣ бурния си животъ въ него различни папи, крале и дипломати.

Въ 1468 година, когато багровия цвѣтъ на факлитѣ Козарилъ тъмно-червенитѣ стени на двореца, издигнати отъ порчка на папа Павелъ II съ тухли, взети отъ разрушенитѣ стени на Котлизея, тогава още въ тѣзи стени загосподствува мистичния духъ на срѣдновековие. Следъ 100 години падатѣ пренесли своята резиденция въ Квириналъ, а огромнитѣ зали на бившия римски дворецъ, въ продължение на много години служили за обитаване отъ пълномощнитѣ министри на Венецианската република, най-способнитѣ и изискани дипломати въ епохата на възрожденето. Въ 1814 година въ Палацо сж живѣли представителитѣ на Придворна-навската монархия.

Следъ похода къмъ Римъ и завземане властта отъ фашиститѣ, Дуче поръча на художника Германи да направи основенъ ремонтъ на дошлия въ упадъкъ дворецъ. И Т. Е. „залата на свѣтовната карта“ стана работния кабинетъ на Дуче. Въ тази висока и широка зала посетителитѣ се чувтвуваха като въ църква или на параходъ; въ дъното на тая зала е поставено разкошното и тежко бюро на италианския диктаторъ. Всѣка сутринъ точно въ 8 часа по виа Номентана пролита черниятъ и блестящъ лимузинъ на Мусолини. Единъ следъ други министритѣ правятъ своитѣ доклади. Въ краткитѣ почиаки между докладитѣ Дуче прочита най-важнитѣ известия отъ цѣлъ свѣтъ и преглежда нѣкои вестници. Нѣма

преписки, нѣма канцелария — само на празното поле на доклада Дуче поставя своитѣ нареждания, подъ които стои характерния подписъ, едно огромно „М“. Мусолини помни най-дребнитѣ нѣща и много често неговитѣ министри оставатъ изненадани, когато следъ нѣколко месеца той имъ възпроизведе въ най-голѣми подробности нѣкой въпросъ.

Следъ обѣдъ започватъ приеми на посетители, между които има много чужденци. Никой не е въ състояние да премине разстоянието отъ вратата до седящия задъ писмената си маса Италиански премиеръ, безъ да изпитва чувство на смущение. „Струва ти се, че се намиращъ въ една голѣма зала, въ дъното на която работи динамо-машина“ — казва Уардъ Прайсъ, въ своето описание на работния кабинетъ на Дуче.

Великитѣ хора сами си създаватъ своя обстановка и свой стилъ. Палацо Венеция е стилъ на Мусолини, стилъ на нова Италия. Отъ начало Дуче обитаваше Палацо Чиго, който сега обитава неговиятъ зетъ. Графъ Чано — ръководителъ на фашистката политика, околкойто дворецъ кипи шумътъ на свѣтовния градъ, и затова, следъ като завърши работата си по организацията на новата държава, Мусолини остави Палацо Чиго, за да пристѣпи къмъ създаване на втората империя въ тихата обстановка на Палацо Венеция.

ПАРИЖЪ Д'ОРСЕЙ

Подъ Ке д'Орсей дипломатитѣ разбиратъ французкото външно министерство,

разположено между моста Александъръ II и Конкордия. Това министерство се помѣщава тукъ отъ преди 83 години. Построено отъ архитекта Локарнъ по заповѣдъ на краля — гражданинъ Людовикъ Филипъ за нуждитѣ на двореца. Наполеонъ III пренесе тукъ министерството на външнитѣ работи. Ке д'Орсей има две крила. Въ парадното крило, излизащо на улицата, се помѣщаватъ приемнитѣ зали и жилището на външния министъръ на Франция Боне, а въ пристройката къмъ двора се помѣщаватъ канцелариитѣ и бюрата. Това здание е обрнатото съ едната си страна къмъ Еспланадата на Инвалидитѣ, а другата страна къмъ градината, а пристройкитѣ сж обрнати къмъ Рю де л'Юнивирсите, която излиза на булеварда Сент-Жерменъ. Безъ да се гледа на много практичното разпредѣление на неговитѣ помѣщения и грамадниятъ размѣръ на зданията, въ неговата фасада нѣма нищо особено. Това е стилътъ на втората империя. Две широки стълби водятъ къмъ главния входъ: стълбата на лѣво се използва за тържествени приеми, а тая на дѣсно — при обикновени случаи. Вътрешниятъ видъ, обаче, на тая историческа сграда замайва посетителя съ богатия и великолепенъ видъ на залитѣ и салонитѣ. Тука сж събрани множество ценности на изкуството, което дава видъ на музей. Най-известна е залата на часовницитѣ, въ която се намиратъ нѣколко екземпляра на чудеса въ часовникарското изкуство. Особена извест-

ностъ тази зала получи следъ като въ нея се подписа пакта Келогъ.

Презъ месецъ юний м. г., при гостуването на английската кралска двойка, този исторически дворецъ получи отново блѣсъка на бившия кралски дворъ. Въ леглото на Наполеона почиваше Английскиятъ кралъ, а въ това на Мария-Антоанета почиваше кралицата, така пожелаха французскитѣ режисьори да наредятъ обстановката на своитѣ сжщпи гости.

На противоположната страна на приемната частъ на Външното министерство, както се каза, се намиратъ пристройкитѣ, въ които се помѣщаватъ различнитѣ канцеларии и бюра, съединени помежду си съ криви и полутъмни коридори. Това здание се посещава отъ дипломатитѣ на цѣлъ свѣтъ. Най-голѣмъ брой чужди дипломатически представители се намиратъ въ Парижъ, който представлява като че ли центъръ на свѣтовната политика. Тукъ се наброяватъ представители на около 62 малки и голѣми държави.

Подобно на всѣко голѣмо Външно министерство, а по своето значение и числото на своитѣ чиновници Ке д'Орсей е действително голѣмо министерство, има много отдѣли. Най-интереснитѣ отъ тѣхъ сж, обаче: за печата, за свързката, за шифъра и архивата. Архивата — това е хранилище на най-разно-

образни документи въ свѣта, събирани въ течение на стотици години. Плътно затворенитѣ прозорци и слагатъ печата на нѣкаква тайнственостъ. И наистина, тази архива лази много тайнствени документи, които иматъ историческо значение. Тукъ се намира историята на Франция — чистата истина на живота на Републиката, чиито бурни години на миналия вѣкъ, сякашъ, изплетоха историята на човѣчеството. Тая архива се посещава отъ много лица за всѣкакви справки. Но въ нея се намиратъ и много тайни досиета, до които иматъ достѣпъ ограниченъ кръгъ хора. Всички договори, сключени съ Франция въ течение на столѣтие, се пазятъ въ особено бронирано помѣщение. Тукъ ще намерите множество договори, едни отъ които и до сега носятъ права и задължения за Франция или друга държава, а други принадлежатъ на историята, и договорътъ сключенъ въ 1426 година въ Трое, по силата на който Франция се подчинява на Английския Кралъ, и договоритѣ, сключени въ Мюнстеръ и Оснабрюкъ, съ които се тури край на изтощителната 30 годишна война; и преписката между Наполеона и Талейрана, и най-последна принадлежация вече на историята Версайлски договоръ.

Преводъ отъ руски В. Ст.

ПРЕСЛАВСКА ДУМА

Тарифи на обявленията:

Обяви държавни и общински по 2 лв. кв. см.
Годешни и външални по 40 лв. Некролози по 50 лв.
Неприемане имени дни 20 лв. Въ хрониката на редъ 5 лв.
Малки обявление отъ 10 до 20 лв.

Търговски по споразумѣние

Посрѣщането Нова година въ гр. Преславъ

Както всѣка година, така и тая, Новата година се посрещна много тържествено. Читалищната управа и любителската трупа, съ съдействието на общината, бѣха организирани литературно музикална вечеръ съ специална декорация на салонъ и сцена Гражданството сякашъ чувствуваше, че нея вечеръ ще има изненади и бѣше се стекло масово на вечеринката, като салонътъ се указа малкъ да побере многото публика. При препълненъ салонъ се започна вечеринката. При вдигане на завесата въ дъното на сцената блѣсна 1938 година. Всички почувствуваха че тая е вече къмъ своя край. Заредиха се номерата изпълнявани великолепно и изпращани съ бурни ржкоплѣскания. На края се изигра отъ любителската трупа много смѣшната комедия „Отъ любовъ къмъ изкуство“.

Къмъ 10 часа се свърши литературната частъ и почна веселата. На сцената се появи новообразуваниятъ Джазъ-оркестъръ, посрещнатъ отъ публиката съ ржкоплѣскания и радостъ, че най-после градътъ ни си има свой оркестъръ. Подъ звучитѣ на оркестъра се извиха народни хора и танци до 12 часа. Точно въ 12 часа постепенно електрическитѣ лампи загаснаха а заедно съ тѣхъ угасна и 1938 година. Въ салона настѣпи пълна тишина. Следъ една минута тъмнината, която послужи за преходъ отъ едната година и другата изчезна съ появяването на дъното на сцената съ ярка свѣтлина новата 1939 година, която освѣти сцената и на която бѣше се наредилъ народния хоръ, който изпѣ Шуми Марица и Химнътъ на Царя. Това стана

така бърже и тайнствено, че извика възторгъ въ публиката. Следъ това кметътъ на града Владимиръ Стойчевъ, видимо развълнуванъ отъ момента, се качи на сцената и прознесе кратко, но прочувствено слово. Завършайки словата си, той каза: „И нека съ тая въра посрѣщнемъ новата 1939 година и, сплотени около Върховния Вождъ-Негово Величество Царя, да дочакаме деня, въ който да срещнемъ българина робъ, въ братска прегръдка, на свободна земя подъ българско слово—„ура“! Оркестърътъ сякашъ и това чакаше да въ сжщия мигъ засвири „О, Добруджански край“ подетъ отъ публиката въ салона. Сякашъ сърдцата на всички се слѣха въ едно. Пулсътъ на всички заби въ едно и непринудено отъ гърдитѣ на всички се изтръгна българското победоносно „ура“.

Въ това настроение веселата частъ продължи до до 1 часа. Следъ това всички заедно съ оркестъра слѣзеха въ новооткриващото се читалищно казино, кждего веселието продължи до сутринята. Никога Преславъ не е билъ така единенъ и радостенъ, както тая година. Всички се радваха на направеното презъ 1938 година и съ пълна въра срещнаха Новата 1939 година, че тя ще имъ донесе по-добри дни.

П. Й.

Казиното при Читалището се посрѣща съ радостъ и живо участие отъ всички срѣди на града.

Печ. Прес. Търговски & Синове — Шуменъ

Настоятелството на Дружество „Червенъ Кръстъ“ изказва сърдечна благодарностъ на щедрото Преславско чиновничество, което се отзова и подпомогна зимната помощна акция и на частъ на гражданството, което показва братска отзывчивостъ и взаимопомощъ.

Подарили: Димитъръ Харизановъ, учител—50 лв.; Методи Георгиевъ—100 лв.; чиновницѣ Б. З. К. Банка—150 лв.; П. Петровъ, агентъ Б. Н. Б.—100 лв.; Ст. Камбуровъ—50 лв.; чиновницѣ отъ околийското управление—670 лв.; Д. Каревъ, сѣдия—200 лв.; чиновницѣ сѣда—270 лв.; чиновницѣ лесничейството—405 лв.; К. Миневъ—100 лв.; чиновницѣ отъ околийското управление—30 лв.; Д-ръ Моисъ Леви—100 лв.; Ст. Узуневъ, аптекаръ—150 лв.; Л. Станчевъ—20 лв.; чиновницѣ общината—630 лв.; Вл. Стойчевъ, кметъ—100 лв.; Иванъ Гочевъ, бирникъ—100 лв.; Ангелъ Момовъ—200 лв.; П. Момовъ, ср. директоръ—50 лв.; Геро Геровъ—50 лв.; г-жа Д. Герова—50 лв.; г-жа Ст. Петрушева—50 лв.; П. Петликовъ—50 лв.; Г. Шоповъ—20 лв.; П. Ценовъ—50 лв.; И. Патлеевъ—50 лв.; Веса Иванова—30 лв.; Щерю Стояновъ—20 лв.; Веса Маринова—20 лв.; С. Арменчевъ—20 лв.; Д. Петрушевъ—50 лв.; Х. Цонковъ—20 лв.; Ст. Господиновъ—30 лв.; Илия Ангеловъ—20 лв.; Стойчо Николовъ—20 лв.; Ради Ивановъ—30 лв.; Рачо Шкодчевъ—10 лв.; Георги Димитровъ—30 лв.; Жеко Митевъ—10 лв.; Ат. Стояновъ—50 лв.; Хиню Хинчевъ—20 лв.; Пеню Митевъ—50 лв.; Д. И. Калчевъ—20 лв.; Ж. Харизановъ, агрономъ—50 лв.; Н. Върбевъ—20 лв.; Руси Григоровъ—20 лв.; Атанасъ Кировъ—20 лв.; Жеко Пеневъ—50 лв.; Рачо Ивановъ—100 лв.; К. Поповъ, уч. инспекторъ—30 лв.; Йорданъ Ламбовъ—50 лв.; Л. Павловъ—20 лв.; Д. Вичевъ—20 лв.; Байрямовъ—10 лв.; Параскева Иванова—20 лв.; Велиновъ, зжболѣкаръ—50 лв.; електр. централа „Патлейна“—100 лв.; чиновницѣ Популярната банка—100 лв.; чиновницѣ Данъчннто управление—300 лв.; граждани

Единъ дължимъ отговоръ

Въ брой 18 на вестника прочетохме отправеното писмо отъ Археологическото сдружение „Българска старина“—Шуменъ, по поводъ статията ни „Една грѣшка, която трѣбва да се поправи“. Съ настоящата си бележка ние желаемъ да отговоримъ не на казаното дружество, защото отъ тѣхното писмо за лишенъ пжтъ се убеждаваме, че тѣ не искатъ да ни разбератъ, но ще отговоримъ, за да освѣтлимъ общественото мнѣние правилно по единъ въпросъ, който е жизненъ за Преславъ.

Ние, преславци, имаме дългъ предъ историята на България да се грижимъ за историческитѣ ценности, останали ни отъ първото българско Царство; отъ тоя си дългъ Преславъ не е манкиралъ до сега и нѣма да манкира. Известно е на всички (повтаряме пакъ, за да се разбере добре) голѣмото участие на бившия дългогодишенъ председател на Преславското Археологическо дружество г. Юрданъ Господиновъ, въ разкриване на тѣзи старини. И сега, когато Преславъ е лишенъ отъ своя толкова деятеленъ гражданинъ, ще се намѣрятъ и има вече много други, които може би съ по-малка компетентностъ, но съ още по-голямъ амбиция работятъ за тѣхъ.

Нима е толкова мжно да се разбере, че ние искаме да изпълнимъ своя свещенъ дългъ предъ България и че искаме да ни се даде възможностъ за

на Винарска махала—130 лв. Общинскитѣ свѣтници—600 лв.; Върбанъ Хъсевъ, фелдшеръ—50 лв.; Пенчо Сланевъ—платъ за рокличка; Цани А. Димовъ—платъ за дрешки на дете; Д. Николовъ—6 хлѣба; Ст. Тоневъ, търговецъ—1 кгр. оризъ, 1 торбичка брашно, 1 кило солъ, 1 пакетче червенъ пиперъ; Ст. Йордановъ Байрямовъ, шивачъ—една ученическа шапка; Тодоръ Кирковъ—1 кгр. риба; Иванъ Ламбовъ—1 кило оризъ, 1 кило захаръ, 1 кгр. солъ; Димо Калевъ—1 кгр. оризъ, 1 кгр. захаръ; Велю Димовъ—60 лв.; Слани Йордановъ—2 кгр. оризъ и 1 кгр. солъ.

ХРОНИК

Съобщава се за сѣние на интересувашитѣ кандидати за майсторски изпити, че извънредъ декемврийска изпитна за майстори, поради чески причини и настлото лошо време, сега и се слива съ редовъ изпитна сесия за майсторъ презъ 1939 год.

Занаятчийската организация въ града подготвя лено своята традиционна вечеринка, която ще даде въ читалищния салонъ.

За Коледа, по решение на общинския съветъ, тѣтъ на града е изпратилъ войницѣ на 7-и Преславски полкъ 600 литри въ по тоя поводъ господинъ Началникътъ на гарнизона лично е поднесълъ на вета своята гореща благадарностъ, като го е рилъ, че цени извънредно много тоя милъ жекъ който показва неразривни връзки на Преславъ съ полкъ. Той е заявилъ, вижда голѣмитѣ усилия гражданството въ издигане на града до степенъ може да осмисли историческитѣ ценности отъ първобългарско царство и е думалъ, че ще направи всичко възможно и ще подпомогне чувствително въ тия тѣхни благородни усилия.

това? Какво лошо има това наше желание? И археологическото сдружение „Българска старина“ трябва първо да оцени тая амбиция и да ни подпомогне, като ни създаде условия за върна работа.

Нека се разбере отъ всички:

Преславското гражданство не е противъ никого, нѣма намѣрение да въведе никого борба, за силитѣ му трѣбватъ за издигане на своя край културно и стопанско положение. Преславскитѣ рини сж най-напредъ Преславъ, за тѣхъ преславци най-напредъ ще се борятъ и ще работятъ и моримо да се повѣрватъ всички имоти около старинитѣ на тѣхъ. Това е еднодушното мнѣние и тѣ до решение на цѣлото гражданство и на археологическото дружество въ Преславъ.

ПРЕСЛАВЕЦ

На 22 януарий въ 7 часа вечерята въ читалищния салонъ ще се състои

ГОЛѢМО ПУБЛИЧНО СЪБРАНИЕ

където ще се даде отчетъ предъ гражданството за извършеното отъ общината и културнитѣ организации. Въ сжщото събрание ще даде отчетъ и народниятъ представителъ господинъ **ДИМИТЪРЪ МАРКОВЪ**

ВСИЧКИ ДО ЕДИНЪ НА ТОВА ВАЖНО СЪБРАНИЕ!